

Overweging 8 en 9 aug. 2015 Thema: ‘Brood voor onderweg’.

In de eerste lezing horen we hoe de profeet Elia, moegestreden de woestijn invlucht.

Eens was hij een levenslustige, enthousiaste strijder voor God.

Maar de priesters van de afgod Baäl wilden niet luisteren.

En dan slaat ineens zijn stemming om. Hij is lusteloos, opgebrand.

Heeft een burn-out, zouden wij tegenwoordig zeggen.

Hij trekt zich terug onder een bremstruik en wil slapen en het liefst niet meer wakker worden.

Uit de bekende sprookjes van Doornroosje en Sneeuwvitje kennen we dat ook.

Slapen betekent dan dat je ziel uit je weg is.

In de sprookjes is het een prins die je wakker kust.

Bij Elia is het een engel van God die Elia wekt.

Een engel, een boodschapper van God, die hem aanraakt en hem laat zien dat zijn tocht nog niet ten einde is. De engel gaat naast hem zitten met brood en water en zegt:

“Sta op en eet”. Zoals een moeder zou doen die haar zieke kind ziet liggen en zegt:

“eet tenminste iets, anders wordt je niet beter, anders houd je het niet vol”.

De situatie van Elia is heel herkenbaar. We hebben allemaal wel eens momenten waarop we het niet meer zien zitten. Met name als ziekte en tegenslag op onze weg komen.

We voelen ons moe, angstig en onzeker. Door pijn en ziekte kun je zo op jezelf

teruggeworpen worden, dat God ver weg is en alle interesse in anderen tot onder nul is gedaald. **Dan kom je op eigen kracht niet meer thuis.**

Dan heb je iemand nodig, een engel van een mens, die naast je komt zitten, die naar je luistert, de machteloosheid met je deelt.

In zijn boek ‘Ver heen’ beschrijft de bekende psychiater en hoogleraar Piet Kuiper dat hij een verschrikkelijke moeilijke periode heeft moeten doormaken vanaf het ogenblik waarop hij aangetast werd door een virus in zijn hersenen. Hij schrijft hoe hij dieptepunten beleeft van totale wanhoop en eenzaamheid. Het is een hel. Hij wil vluchten.

Maar hij kan nergens heen.

Kuiper laat ons zien wat het betekent dat er mensen zijn die je door dik en dun heen trouw blijven. Ook al schreeuwt de omgeving dat je ongeneeslijk ziek bent.

In dit boek proef ik hoe een mens zichzelf terugvindt naarmate hij zich laat vinden door anderen. Een verre God komt dichtbij in de tederheid van mensen.

En dat geeft een mens nieuwe kansen.

In de evangelielezing horen we dat we ook ‘hemels brood’ nodig hebben.

Toen Jezus zei dat zijn hart en zijn woorden uit de hemel kwamen konden mensen hem niet geloven, want wie kan geloven dat God intiem is met een gewone mens, van wie je weet waar hij woont.

De Joden zien niet dat Jezus bijzonder is, bijzondere woorden spreekt en bijzondere dingen doet. Dat Jezus uit God is, sprekend God is.

“Ik ben het brood, dat uit de hemel is neergedaald”.

Als je van dit brood eet, mijn manier van omgaan met mensen, in je opneemt en tot jouw leven maakt, word je steeds meer zoals God je bedoeld heeft. Een hemels mens.

Hemelse mensen zijn mensen die zich geven aan de ander, zomaar in vertrouwen tot elkaar komend, toekomst scheppen voor de ander: momenten van eeuwigheidservaringen.

In het kleine dagelijkse wonder ligt... Hemels brood, eeuwigheid.

We kunnen dat ervaren in gewone mensen, mensen die we kennen, van wie we weten wie de ouders zijn, die aan de overkant woont, die naast me zit, die met mij oploopt, die je opzoekt als je ziek bent, de hand die op je schouder ligt...

zomaar, heel even, als hemels brood.